

در تنگه هرمز کشتارگاه تازه ای در شرف تکوین است

عنوان فوق، عنوانی است که خبرنگار روزنامه و تارنمای «مطبوعات آزاد» روسیه، سرگئی تورچنکو برای متن گفتگوی خود با ناخدا یکم کنستانتین سیویکوف، دکتر علوم نظامی و معاون اول رئیس آکادمی مسائل ژئوپلیتیک برگزیده است.

اهمیت این مصاحبه در این است که مسئله جنگ احتمالی امپریالیسم جهانی علیه ایران را از دید یک کارشناس نظامی - به باور من، درست - مطرح ساخته و پاسخ می دهد.

به همین سبب، ترجمه و انتشار متن مصاحبه حاضر در شرایطی که لاشخورهای امپریالیسم جهانی و صهیونیسم بین الملل بدنبال دهها جنگ استعماری مرئی و نامرئی در نقاط مختلف جهان، اینک طلبهای جنگ را درست بر بام ایران زمین بصدا در آورده اند، در شرایطی که رجزخوانیهای جنگ سالاران غربی و وابستگان سنتی فراماسونری انگلیس در داخل حاکمیت جمهوری اسلامی ایران می رود تا فجایع فلسطین، یوگسلاوی، افغانستان، عراق، لیبی، سومالی، ساحل عاج و بسیاری مستعمرات دیگر را بر میهن ما ایران تحمیل کند و همچنین، در شرایطی که اپوزیسیون مزدور رژیم ایران در اطراف شکار نوبتی استعمار - ایران - به امید چنگ اندازی به لاشه میهن و اندام قتل عام شوندگان ایرانی، در مقابل گماشتگان استعمار خوش رقصی می کند، می تواند در آمادگی مردم برای دفاع از میهن و دفع آسیبهای ناشی از جنگ روانی تحمیلی رسانه های مزدور غرب بر جامعه ایران که در هفته های اخیر شدت یافته است، بسهم و اندازه خود مؤثر باشد.

ا. م. شیرینی

۱۸ دی ۱۳۹۰ - ۸ ژانویه ۲۰۱۲

متن مصاحبه

مأخذ: روزنامه و تارنمای «مطبوعات آزاد»

<http://svpressa.ru/war21/article/51512>

۲ ژوانویه ۲۰۱۲

ترجمه ا. م. شیرینی

<http://eb1384.wordpress.com/2012/01/08/>

ایران برای پاسخ دادن به آمریکا آماده می شود

تنگه هرمز، اولین منطقه داغ سال ۲۰۱۲ بحساب میآید که خلیج فارس را به اقیانوس هند متصل می سازد. روز اول ژانویه، منابع رسمی ایران ضمن آزمایش موفقیت آمیز یک موشک میانبرد در این منطقه، آمادگی خود را برای آزمایش موشک دوربرد اعلام کردند. پیش از آن، ایران اعلام کرده بود که در صورت اعمال تحریم دایر بر صدور نفت ایران از سوی غرب، تنگه هرمز را خواهد بست. در آستانه سال جدید، ناو هواپیمابر «John C. Stennis» و دو کشتی جنگی نیروی دریایی آمریکا به تنگه هرمز وارد شدند. نظامیان آمریکا گفتند به هیچ کس اجازه ایجاد مانع در راه کشتیرانی در این منطقه نخواهند داد.

در باره تهدیدهای مرتبط با مناقشات در تنگه هرمز، خبرنگار ما (مطبوعات آزاد)، سرگئی تورچنکو مصاحبه ای با ناخدا یکم کنستانتین سیویکوف، معاون اول رئیس آکادمی مسائل ژئوپلیتیک و دکتر علوم نظامی انجام داد. متن کامل مصاحبه بدین شرح است:

«مطبوعات آزاد»: چه کسانی و چرا اوضاع در تنگه هرمز را تشدید می کنند؟

- این مسئله را تاریخچه وقایع روشن می سازد. در اواسط ماه دسامبر سال گذشته، مقامات رسمی ایالات متحده آمریکا و اسرائیل تدارک حمله موشکی به برنامه اتمی ایران را اعلام کردند. بدنبال آن بیانیه هایی دایر بر اعمال تحریمهای اقتصادی علیه ایران صادر شد. در پاسخ آن، محمود احمدی نژاد، رئیس جمهور ایران اعلام کرد که در صورت اعمال چنین تحریمهایی، ایران تنگه هرمز را خواهد بست. همانوقت ایالات متحده آمریکا ناو هواپیمابر خود را به تنگه هرمز گسیل داشت و روز آخر سال ۲۰۱۱ باراک اوباما قانون تدابیر تنبیهی علیه نهادهای مالی خارجی را که با بانک مرکز ایران همکاری می کنند، امضاء کرد. تهران بارها هشدار داده است که امضای چنین قانونی را یک اقدام جنگی تلقی خواهد کرد و جواب سختی به آن خواهد داد. یکی از اولین آنها، پرتاب آزمایشی موشک قادر به نابود کردن ناوهای هواپیمابر بود.

«مطبوعات آزاد»: آیا حضور ناو هواپیمابر آمریکا در نزدیکی مرزهای ایران یک تهدید جدی است؟

- اصولاً این ناو هواپیمابر آنقدرها هم قادر نیست در راه بستن تنگه مانع ایجاد کند. ایران می تواند تنگه هرمز را بدون بهره گیری از کشتی های بزرگ، فقط بکمک یک ناوگان کوچک ببندد. قایق موتوری ها و ناوچه های جنگی تندرو که در جزایر نزدیک به ساحل مخفی شده اند، راه کشتیرانی را مین گذاری می کنند و ناو هواپیمابر هم از امکانات فنی نبرد با چنین قایق هایی برخوردار نیست. بعبارت ساده تر، این کار ناو هواپیمابر، بسیار شبیه شلیک توپ به گنجشک خواهد بود.

«مطبوعات آزاد»: شاید، شما صحیح می فرمائید. چنین مواردی بارها در این منطقه روی داده است. من در جریان جنگ هشت ساله ایران و عراق، در سالهای ۱۹۸۶-۱۹۸۷ در تنگه هرمز حضور داشتم. حضور ناوهای هواپیمابر آمریکایی در آنجا بی مورد بود. اسکادران دریایی اقیانوس هند اتحاد شوروی یک نیروی بی طرف در آنجا تشکیل داد. و ما کاروان کشتی های خارجی را در منطقه مین گذاری شده هدایت می کردیم. آمریکایی ها نمی توانستند هیچ کار بکنند.

- الان هم، که ایرانیها تنگه هرمز را مین گذاری می کنند، ناو هواپیمابر آمریکا فقط می تواند در کناری نظاره گر باشد و مین رویی مسیر کشتیرانی را از دیگران تقاضا بکند.

اضافه کنم که ایرانیها علاوه بر آزمایش موشک میانبرد در ۳۱ دسامبر ۲۰۱۱، موشکهای فرانسوی «MM-38 Exocet» را نیز در اختیار دارد که قادرند اهداف بزرگ دریایی را مورد هدف قرار دهند. یادآوری می کنم که در سال ۱۹۸۷، هواپیمای «میراژ» اف ۱ عراق با شلیک دو موشک به ناوچه آمریکایی «استراک» در خلیج فارس، این ناوچه جنگی را از رده خارج ساخت و ۳۷ نفر از پرسنل آن را به هلاکت رساند.

«مطبوعات آزاد»: خوب، در پاسخ به بسته شدن تنگه هرمز، اسرائیل و آمریکا می توانند مستقیماً اراضی ایران را مورد حمله قرار دهند. چشم انداز چنین اقدام را چگونه می بینید؟

- بنظر من فعلاً دست زدن آمریکا و اسرائیل به این اقدام زیاد واقع بینانه نیست. اسرائیل ۷۰ شکاری چند منظوره مدرن در اختیار دارد. اما، اولاً- آنها بدون سوختگیری مجدد، قادر به پرواز تا هدف مورد نظر نیستند(در منطقه نیز هیچ کشوری حاضر نیست شرایط چنین عملیاتی را در فرودگاه خود فراهم کند). ثانیاً- نیمی از ۷۰ ماشین جنگی هم باید برای عملیات جاسوسی- اکتشافی اختصاص داده شود. در واقع، حداکثر ۲۴ فروند از آنها می توانند در عملیات شرکت کنند. پدافند ضد هوایی و نیروی هوایی ایزان نیز توانایی دفع حمله ای با چنین تعداد را دارد. درست مثل این، شعاع پرواز ۴۸ فروند شکاری بمب افکن موجود در عرشه ناو هواپیمابر «John C. Stennis» آمریکا قابل تردید است. برای وارد آوردن ضربات موفقیت آمیز بر اراضی ایران، آمریکائیهها حداقل باید پنج فروند از این ناوهای هواپیمابر را به تنگه هرمز گسیل نمایند.

«مطبوعات آزاد»: یعنی خطر جنگ بسیار گسترده در منطقه فعلاً جدی نیست؟

چرا که نه؟ اگر آمریکا و اسرائیل ایران را مورد حمله موشکی قرار دهند، جنگ اجتناب ناپذیر است. و مثل اینکه، ایران هم به تنهایی نخواهد جنگید. ایران متحد مطمئنی مثل سوریه دارد. ترکیه و مصر نیز در جنگ شرکت خواهند کرد. بدین ترتیب، چشم انداز یک کشتارگاه بزرگ واقعا مشهود است. اما، در همه حال بنظر می رسد که تصمیم گیری دولتهای آمریکا و اسرائیل برای حمله به ایران بسیار مشکل است.

«مطبوعات آزاد»: چرا؟

در زمانهای اخیر روحیه ژنرالهای ناتو بشدت تغییر کرده است. عدم پیروزی در عراق و افغانستان آنها را به نگرش جدیدی به رویدادها وادار کرده است. آمریکا و ناتو با رسوایی از عراق فرار کردند. یک سال قبل در برنامه تلویزیونی مشترک روسیه - آمریکا راجع به چشم انداز «دمکراتیزه کردن» عراق شرکت کردم. آنوقت سیاستمداران آمریکایی برای حفظ ۱۱ پایگاه نظامی خود در عراق در سال ۲۰۱۲ برنامه ریزی می کردند. اما اینک در آنجا زمین در زیر پای آنها آتش می گیرد. اکنون فقط ۲۰۰ نفر در عراق جا گذاشتند.

در افغانستان اوضاع باز هم وخیم تر است. ۱۵۰ هزار نظامی خارجی در این کشور حضور دارد. برای تأمین انواع نیازمندیهای آنها، ارسال روزانه حداقل ۸ کاروان وسایل مادی لازم است. بخش اصلی آنها از طریق پاکستان ارسال می شد. اما کشتار وحشیانه مردم غیرنظامی این کشور بدست ناتویی ها، دولت پاکستان را به ختم همکاری با ناتو وادار کرد. برای حمل بار به میزان سابق، حالا باید روزانه تا ۲۰۰ هواپیمای باری پرواز کند. خوب! این هم بیش از حد گران تمام می شود. این در حالیست که آمریکا این همه هواپیمای باری در اختیار ندارد. همین گرسنگی ساده، باعث فرار ناتویی ها می شود. اما کجا؟ راه پاکستان بسته است. ایران هم اجازه نمی دهد. از سوی دیگر، فقط می ماند تاجیکستان و روسیه. ناتو هم که معاهده نقل و انتقال نیروی نظامی با کشور ما ندارد، فقط می تواند بارهای خود را آنهم بمیزان محدودی عبور دهد. پیچیدگی اوضاع، خاطره سپاه پائولس در اطراف استالینگراد را یادآوری می کند. همه اینها ژنرالهای ناتو را به اندیشیدن در این باره وادار می کند که چرا بهای ماجراجویی های سیاستمداران و حرص و آز تاجران را باید باخون نظامیان پرداخت و آیا زمان پایان دادن به اوامر کیسه های پول فرانسویده است. شروع جنگ جدید با این احوال و روحیه، دورنمایی ندارد.

«مطبوعات آزاد»: آیا بنظر شما چنین نمی رسد که ضرورت نجات ۱۵۰ هزار نظامی بدام افتاده ناتو در افغانستان می تواند آمریکا را به شروع جنگ با ایران و باز کردن راه گریز از آنجا وادار سازد؟

- در اینصورت، سخن فقط بر سر عملیات زمینی می تواند باشد. اما تعداد نیروهای نظامی ایران آنقدر زیاد است که آمریکایی ها برای انجام عملیات زمینی موفقیت آمیز، حداقل باید توانایی بسیج یک میلیون نظامی و تأمین ۱۰ میلیون تن مواد ذخیره را داشته باشند. بموازات اینها، داشتن حداقل ۳۰۰-۴۰۰ ماشین پرنده جنگی آماده در فرودگاهها و ۲۰۰-۳۰۰ باند پرواز برای آمریکاییها ضروری است. با چنین آرایش نیرویی آمریکا می تواند پدافند ضد هوایی ایران را مستأصل ساخته و مجتمع کارخانه های مرتبط با برنامه اتمی آن را از بین ببرد. اما برای انجام چنین عملیات گسترده ای، امکانات ایالات متحده آمریکا بقدری محدود است که می توان گفت که توان انجام آن را ندارد.

«مطبوعات آزاد»: در همه حال، آینده نزدیک را چگونه می بینید؟

- با همه اینها، آمریکایی ها فقط می توانند با مجموع حداکثر ۳۰۰ جنگنده آنها پس از گسیل چهار ناو هواپیمابر، به حملات هوایی دست بزنند. با چنین حملاتی تنها می توانند به بخشی از اهداف خود برسند ولی نمی توانند برنامه هسته ای ایران را کاملا نابود سازند. آمریکایی ها در زمانهای اخیر مثل همیشه، می خواهند به تبهکاری جدید دست بزنند و سپس راه فرار بجویند.

از آشپو «مطبوعات آزاد»:

تنگه هرمز

تنگه هرمز که از طریق آن طبق آمار شعبه دریایی شرکت لوید (Lloyd)، ۴۰ درصد صادرات جهانی نفت و محصولات نفتی عبور می کند، خلیج فارس را به اقیانوس هند متصل می سازد. ایران بخش شمالی خلیج، امارات عربی بخش جنوبی آن را کنترل می کند. بیشترین نفت بزرگترین صادر کنندگان نفت به جهان، مثل عربستان سعودی، کویت، ایران، امارات متحده عربی و عراق از تنگه هرمز عبور می کند. آمریکا و اتحادیه اروپا، یکی از بزرگترین وارد کنندگان نفت از منطقه خلیج فارس هستند.

ناو هواپیمابر «John C. Stennis»:

هفتمین ناو از سری «Nimitz» می باشد. بافتخار جان سی. استنیس، سناتور دمکرات آمریکایی نامگذاری شده است. در پایگاه بندر کیت سپ، شهر برمرتون، ایالت واشینگتن به ثبت رسیده است. ساخت آن در سال ۱۹۹۱ شروع شد، در ۱۱ نوامبر سال به آب انداخته شد و ۹ دسامبر سال ۱۹۹۵ به ابواب جمعی نیروی دریایی افزوده شد.

تعداد خدمه آن: ۵۶۱۷ نفر (در مجموع با اکیپ های پروازی).

هواپیمابر نوع «Nimitz» با توان هسته ای بزرگترین کشتی جنگی در جهان است. مجموعاً ۱۰ کشتی از این نوع ساخته شده است. آخرین آنها بنام «جرج بوش»، در تاریخ ۱۰ ژانویه سال ۲۰۰۹ به نیروی دریایی تحویل گردید.

مشخصات عمده آن:

سیستم انرژی: دو رئاکتور «A4W»، چهار توربین.

طول: ۳۳۳ متر

عرض باند پرواز: ۸ / ۷۶ - ۴ / ۷۸ متر.

جابجایی: ۹۸۳۲۵ تن، حداکثر ۱۰۴۱۱۲ تن در حالت بار کامل.

سرعت: ۳۰ مایل دریایی، در حدود ۵۶ کیلو متر در ساعت.

هوانوردی: ۶۶ فروند؛ ۴۸ شکاری بمب افکن «F/A-18 Hornet»، ۴ هواپیمای «EA-6B»

«Prowler»، ۴ هواپیمای «Grumman E-2 Hawkeye»، ۲ هواپیمای باری «Grumman E-2»
«Hawkeye»، ۸ هلی کوپتر «Sikorsky SH-60 Seahawk».

ارزش: ۴ / ۵ میلیارد دلار.

عمر مفید: بیش از ۵۰ سال.

سالانه تقریباً ۱۶۰ میلیون دلار صرف نگهداری هر فروند ناو هواپیمابر می شود.